

Sygn. akt IV Ka 604/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Marka Bzunka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2019 r.

sprawy J. C.

syna G. i K. z domu P.

urodzonego (...) w P.

oskarżonego z art. 160 § 3 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 27 maja 2019 r. sygnatura akt II K 1161/18

I. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. postępowanie karne wobec J. C. o zarzucony mu czyn, którego skutek określony w art. 157 § 2 k.k. był wynikiem nieumyślnego zaniechana oskarżonego, a zatem przyjmując kwalifikację prawną owego czynu z art. 160 § 3 k.k. i art. 157 § 3 i w zw. z § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - umarza;

II. wydatki w sprawie poniesione przez Skarb Państwa zalicza na rachunek tegoż Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 604/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem J. C. niewinny został od tego, że:

w dniu 31 października 2017 roku w R., woj. (...) jako Zarządca Ośrodka (...) mając obowiązek przestrzegania przepisów w sprawie warunków technicznych jakie powinny odpowiadać budynki, ich stanu technicznego między innymi prawidłowości funkcjonowania wentylacji w pomieszczeniach, podczas remontu kotłowni zlecił zamurowanie okna, które pełniło rolę nawiewu niezbędnego powietrza do spalania i przewietrzania kotłowni i nie dopełnił obowiązku zainstalowania innej wentylacji nawiewowej w którą kotłownia winna być wyposażona, przez co w kotłowni podczas pracy kotła doszło do wyssania powietrza z kubatury kotłowni i w wyniku powstałego deficytu powietrza

nastąpiło zaciągnięcie spalin z kotła numer 2 oraz zaciągnięcie powietrza wraz ze spalinami z nad komina wentylacją wywiewną, która w tym momencie pełniła rolę nawiewu i obecność spalin w pomieszczeniu kotłowni spowodowała tak duże stężenie w atmosferze, że poprzez mikro nieszczelności stropu i ścian jak też przez mikro nieszczelności przy instalacjach w ścianach doszło do przedostawania się tlenu węgla na pozostałe pomieszczenia to jest pokoje gościnne, czym nieumyślnie naraził M. i H. A. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w wyniku czego M. A. uległ zatruciu tlenkiem węgla, doznając obniżonego poziomu oksyhemoglobiny oraz podwyższonego poziomu karboksyhemoglobiny, co naruszyło czynności narządów jego ciała na okres poniżej dni 7, a H. A. uległ zatruciu tlenkiem węgla doznając obniżonego poziomu wysycenia krwi tlenem oraz podwyższonego poziomu karboksyhemoglobiny co naruszyło czynności narządów jego ciała na okres poniżej dni 7, to jest od popełnienia czynu z art. 160§3 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Wyrok powyższy zaskrzył prokurator zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mających wpływ na jego treść, wynikający z przyjęcia, że oskarżony J. C. swoim zachowaniem nie wyczerpał ustawowych znamion zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu zabronionego, podczas gdy właściwa analiza jego wyjaśnień jak i spójnych, wzajemnie się uzupełniających zeznań świadków P. K., J. S., w części B. P. i M. K. prowadzi do wniosku, że oskarżony nie zachował należytej ostrożności podejmując decyzje o zamurowaniu okna w pomieszczeniu kotłowni i nie wykonaniu w tym pomieszczeniu wentylacji, uznając że jego działanie znajduje podstawę w postanowieniu Komendanta Wojewódzkiego Straży Pożarnej we W. z dnia 05.09.2014 roku, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że ze wskazanego postanowienia nie wynikał nakaz zamurowania okna w kotłowni, a ww. świadkowie wskazywali oskarżonemu na konieczność wykonania wentylacji w kotłowni; II. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 410 k.p.k, poprzez pominięcie w podstawie wyroku zeznań świadków P. K., J. S., oraz częściowo zeznań B. P. i M. K., poprzez nie wzięcie pod uwagę zeznań tych świadków przy ustalaniu podstawy faktycznej wyroku.

II!. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k, poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodnego wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy doświadczenia życiowego i przyjęcie przez Sąd orzekający, że ze strony oskarżonego J. C. nie doszło do niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, podczas gdy osoba posiadająca wyższe wykształcenie i pełniąca funkcję zarządcy winna kierować się zasadami logiki, które wskazują, że każde pomieszczenie, w szczególności pomieszczenie kotłowni, gdzie następuje proces spalania, wyniku którego powstaje dwutlenek węgla powinno posiadać wentylację, a z zebranego i prawidłowo ocenionego materiału dowodowego wynika, że oskarżony J. C. zlecając zamurowanie okna w kotłowni, mając wiedzę o konieczności zapewnienia wentylacji w tym pomieszczeniu, nie zlecił wykonania w kotłowni kratki wentylacyjnej, czym doprowadził do przedostania się tlenu węgla z kotłowni do pokoju, w którym zamieszkali M. A. i H. A. i do zatrucia w.w pokrzywdzonych, narażając ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu powodując u pokrzywdzonych naruszenie czynności ciała na okres poniżej 7 dni.

Tym samym apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie postępowania w stosunku do oskarżonego J. C. na okres próby lat 2 od uprawomocnienia się orzeczenia, a nadto na podstawie art. 67§3 k.k orzeczenie nawiazki na rzecz pokrzywdzonego M. A. i H. A. w kwocie po 2500 złotych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dokonał w znacznej części prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy, a stanowisko swe przekonująco uzasadnił.

W szczególności należy zgodzić się z Sądem Rejonowym, iż J. C. zrealizował z formalnego punktu widzenia wszelkie powinności niezbędne dla dokonania remontu kotłowni w ośrodku (...). Wykonane prace były zgodne z zaleceniami tak straży pożarnej jak i specjalistów z zakresu kominiarstwa.

Powyższe potwierdzone zostało w sposób jednoznaczny tak wyjaśnieniami oskarżonego, zeznaniami świadków, zgromadzonymi dokumentami jak i opartej na tych dowodach opinii biegłego z zakresu kominiarstwa oraz zagrożeń pożarowych od urzędzeń grzewczo-kominowych.

W tej sytuacji można by odnieść wrażenie, że uniewinniający J. C. wyrok jest oczywiście trafny.

W tej kwestii Sąd Okręgowy ma nieco odmienny pogląd od Sądu I instancji, a co wynika m.in. z zeznań B. P., P. K. jak i wyjaśnień samego oskarżonego.

I tak, B. P. będący mistrzem kominiańskim stwierdził, że był w modernizowanej kotłowni już po zamurowaniu okna i zwrócił uwagę na potrzebę doprowadzenia do wewnątrz nawiewu świeżego powietrza. W odpowiedzi usłyszał, iż ma być zainstalowana specjalna kratka, która pod wpływem temperatury ma się uszczelniać (k-34 odwrót 221 odwrót).

Powyższą okoliczność potwierdził częściowo oskarżony (k-124 odwrót i 207 odwrót), dodając jednak, iż konieczność zainstalowania owego nawiewu wskazana była przez mistrza kominiańskiego i nie była ona zaleceniem lecz jedynie sugestią.

Uznał przy tym, że wskazana właśnie przez B. P. owa samozamykająca się kratka regulująca jest „ciekawostką na rynku” nie zaś niezbędnym dla zapewnienia bezpieczeństwa urządzeniem (k-158).

Mając zatem na uwadze powyższe, nie sposób zaakceptować stwierdzenia oskarżonego (k-158 i 207), że zdał się w pełni na fachowców i skoro nie otrzymał formalnego zalecenia wykonania w kotłowni stosownego otworu wentylacyjnego, to tego nie musiał zrealizować.

Zgadzając się zatem z J. C., iż nie on jest specjalistą od spraw pożarnictwa oraz kominiarstwa i się po prostu na tym nie zna - oczywistym wydaje się jednak, iż słysząc choćby sugestię (nie zaś polecenie) wykonania właściwej wentylacji, winien się nad tym problemem zastanowić, zwłaszcza, że dotyczyło to ośrodka wypoczynkowego, do którego przyjeżdżała znaczna ilość osób i to na oskarżonym spoczywał obowiązek zapewnienia im maksymalnego bezpieczeństwa.

W konsekwencji jeśli ani strażacy, ani kominiarze nie uznali, iż są zobowiązani do wydania konkretnego zalecenia dotyczącego omawianego problemu, to właśnie J. C. dokładając należytej staranności (nie zaś opierając się jedynie na formalnych pismach, dokumentach) winien „drażnić” zasygnalizowany podczas „luźnej” rozmowy temat i w konsekwencji doprowadzić do zainstalowania ratującej zdrowie i życie wentylacji.

Mając zatem na uwadze powyższe, zważywszy, że zawinienie J. C. w zaistniałej sytuacji jest w istocie niewielkie (choćby w zestawieniu z zaniechaniem odpowiednich służb, które w nader wąski sposób traktowały swoje powinności) - należy stwierdzić, że postępowanie oskarżonego wyczerpało znamiona nieumyślnego (jako całości) czynu z art. 160§3 kk i art. 157§3 kk w zw. z §2 kk w zw. z art. 11§3 kk lecz z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość nie stanowi ono przestępstwa i dlatego orzeczono jak w wyroku.